

אהרוני על: אייכמן, מנגלה, איסר וכל השאר

הראל
להתפאר ולהרויח כסף

דיין
הוא לא רצה

לבון
הוא ידע

מנגלה
מת

אייכמן
היהודי הסתכן

עבד-אל-נאצר לחץ כבד בתוך מצריים לחילופי-שבויים. אני ומאיר עמית כתבנו יחד מיכתב לנאצר, ובו כתבנו שנוסף על חיילינו שנשבו יש עוד שישה, הנמצאים בכלא המצרי, שגם הם חיילים שלנו ואנו דורשים את שיחרורם. כתבנו לו שאם מסיבות פנימיות הוא לא רוצה לשחררם באמצעות הצלב-האדום ובמיסגרת חילופי-השבויים, שישחרר אותם באירופה ומשם אנחנו כבר נדאג להם. וכך באמת היה.

במסיבה שהיתה אחרי שיחרורם אמר להם דיין שהם כמעט לא שוחררו במיסגרת חילופי-השבויים. אני כל-כך התרגזתי עליו וצעקתי לעברו: „מי היה נותן לך לעשות זאת?”

● איסר הראל:

איסר היה איש גדול, שהיו לו הרבה הצלחות, אבל לא ידע מתי לפרוש.

כשאיסר פנה אלי להשתתף במיבצע להבאת אייכמן לארץ, הייתי ראש מחלקת-החקירות בש"ב. היחסים שלנו היו מצויינים בהתחלה. כשאיסר עזב את תפקידו, ב־1963, הוא בא לתחנה בחו"ל כדי להסביר מדוע הוא עוזב. הוא ניסה לשכנע אותי שאעזוב יחד איתו, והבטיח שאם אעזוב הוא ידאג שעתידי הכלכלי יהיה מובטח.

לא קיבלתי את הצעתו, משום ששירתתי את העניין, ולא את האדם העומד בראש המערכת. נשארתי נאמן למאיר עמית, ועל-כך איסר לא יכול לסלוח לי.

הספר שאיסר כתב על פרשת אייכמן הוא בחלקו המצאה.

ובכך פגע באנשים נהדרים שסיכנו את חייהם.

בחור צעיר אחד התקרב לאייכמן כשבדו מצלמה נסתרת וצילם אותו. אילו היה נתפס היו מחסלים אותו. איסר כלל לא הזכיר זאת. הוא לא היה נאמן לעובדות. היו לו שתי מטרות: להבליט את הגאונות שלו, ולהרויח הרבה כסף.

● יצחק שמיר:

היכרתי את שמיר במיסגרת העבודה במוסד. הוא היה איש קטן, תרתי-משמע. הוא תיפקד אז כמו שהוא מתפקד היום כראש ממשלה – שותק ולא עושה הרבה.

● הפרשה:

הסיפור האמיתי על מה שקרה שם נודע לי רק ב־1959. בהתחלה, כששמענו שנעצרו יהודים במצריים, לא ידענו מי קשור לזה. הבעייה היתה שכולם התנערו מהאחריות לעניין.

היות והנושא היה שייך לאמ"ן, אנחנו לא ידענו בדיוק מה קרה שם. אחרי הפירסום התחלתי לחקור את העניין. אני האיש שהושיב את „האדם השלישי” בכלא.

אברי אלעד־זיידנוורק, שכונה „האדם השלישי”, הלך למדינת המצרי ואמר שהוא גרמני, ושהמודיעין הישראלי התלבש עליו ושיכנע אותו לעבוד איתו.

בשבועיים הראשונים, אחרי שהארבעה נעצרו, הוא עסק בשיחורור הרכב שלו במכס, כדי שיוכל למכור אותו. לדעתו, בנימין ג'יבלי נתן את ההוראה, ודיווח על-כך לפינחס לבון. כשהפעולה נכשלה, לא היו לו הוכחות בכתב שדיווח ללבון על הפעולה, ולכן הוא זייף מיסמך. הזיוף הוא הדבר שהכשיל אותו, והיום אף אחד לא מאמין לו. אני, בכל זאת, משוכנע שלבון ידע על הפעולה.

● שיחורור עצירי. הפרשה:

אני הייתי האדם שטיפל ולחץ לשיחורורם של הארבעה שנעצרו.

נוסף על הארבעה ישבו בכלא המצרי בני הזוג לוץ. מהרגע שידעתי שהם נשלחו מטעם מדינת-ישראל, התחלתי להפוך עולמות לשיחורורם.

הבעייה היתה שכולם התעלמו מהם. גם משה דיין וגם יצחק רבין לא ראו בזה חשיבות עליונה.

כשקיבלתי לידי את הטיפול בשיחורורם, ניסינו ליצור מגעים עם כל מי שרק אפשר. ניסינו להפעיל על גמאל עבד-אלנאצר לחץ באמצעות מדינות שונות.

אחרי מילחמת ששת-הימים, כשהגענו למשא-ומתן לשיחורור השבויים, אמרתי שאסור להסכים לחילופים אם הארבעה לא ישוחררו. דיין היה בעד שיחורור מידי של השבויים. מצאתי עיתון מצרי, וממנו הבנתי שמופעל על

● הבאתו של אייכמן לארץ:

שנה וחצי לפני מיבצע-אייכמן נודע לנו שאייכמן חי בבואנוס-אייירס.

שלחו שני אנשים כדי לאתרו בוודאות, ולאמת את הידיעה על מקום-הימצאו. השניים לא הצליחו לאמת את הידיעות שהגיעו, ולא הצליחו לעלות על עקבותיו.

התבקשתי לצאת ולבדוק את הידיעות. בעזרת שישה יהודים מקומיים, שלקחו על עצמם סיכון רב, הצלחתי, תוך חמישה שבועות, לאתר את מקומו ולצלם אותו. אחרי השלב הזה הזרתי ארצה ודיווחתי.

אז התחלנו לתכנן את מיבצע הבאתו ארצה. למיבצע הזה נשלחו רק ישראלים, ולכולם סדרו דרכונים זרים. אני הייתי בעל דרכון גרמני.

הצוות שנשלח פעל על-פי המידע שאני הבאתי בפעם הקודמת.

בסימור של איסר הראל הוא קורא לי בשם יוסף קנט. בכלל, בספר הזה הוא רוצה שכל התהילה תהיה שלו, ללא הצדקה.

● איחור יוזף מנגלה:

באשר למותו של מנגלה – אני בטוח שהוא באמת מת.

אהרוני בארץ
בנין הצליח לטמטם את העם

1977, כשמנחם בגין היה לראש-הממשלה, הרגיש שהוא חייב להתריע „בגין הצליח הצלחה לא-נורמלית לי-טמטם את העם בארץ. הוא פשוט עשה לכולם שטיפת-מוח. היום גם היונים מברכים על נושא הביטחון מבלי להי בין שאין שום סכנה נשקפת לנו אם נחזור לגבולות 1967. זו ההצלחה הגדולה של בגין”

בפתיח לסיפורו הוא מרגיש שדיעו תיו נובעות מתוך אהבה ודאגה לעתיד עמיישראל, ולא מתוך אהבה יתרה לעי רבים. „אני מאמין ששלוש-אמת יהיה רק אם תהיה מדינה פלסטינית לצד ישראל, מדינה שנוכל לפגוע בה אם תתעורר בעיה ביטחונית. ביטחון אבסור לוי אין, אבל גם מעיראק וגם מסוריה ניתן להפגין אותנו, אם רוצים. הביטחון שלנו יהיה כשנהיה שוב מדינה קטנה, עשירה, עם חמישה מיליון תושבים יהודיים. נהיה שווייץ של המזרח התיכון, ואז יאסר ערפאת יהיה החבר הכי טוב שלנו. יהיו לנו קשרים עם המדינה הפלסטינית כמו שיש בין גר-מניה וצרפת, שהיו אויבות ברם ובנפש. הביטחון שלנו הוא בכלכלה חזקה ויציב”

יוסי עינידור
(המשך בעמוד 20)

בל על עצמו את התפקיד ויצא לפקין. אייזנברג הוא מעין אספן של אנשי-מורס ואנשי-ש"ב ותקינים.

בזמן שהותו בסין הוא כתב את סיפור סכות מווח. המרחק מהארץ, החיים-בניכר, ההסתכלות לאחור, הש"ב בן-הנפש, הביאוהו לידי כתיבת הספר המפתיע. הספר נכתב בייטורים קשים, במאבקים פנימיים בלתי-רפוסקים, תוך עריכת חשבון נפש נוקב עם הציונות והחברה הישראלית. „אני חולם על המדינה אשר יכלה להיות לנו, אילו היו משתמשים בשכל. אני לא יכול לסלוח על זה”, אומר אהרוני בועם בולט.

„שטיפת-מוח לעם”

בזמן מילחמת ששת-הימים לא הייתי בארץ. כשנודע לי עד כמה גדול היה הניצחון, התגובה הראי שונה שלי היתה שעכשיו יהיה שלום. הייתי תמים, מספר אהרוני.

את סיפורו כתב בשם בדוי – אהרון הארט – משום שלא רצה להסגיר את זהותו הישראלית.

אחרי המהפך הפוליטי בארץ, בי